

1

Het was niet Brent Vederings eerste reis, maar het voelde wel bijna zo, want dit was de eerste keer dat hij het bevel voerde over een keizerlijk fregat. De *Hoeder* was een gloednieuwe, vierkant getuigde driemaster met tweeënveertig kanonnen aan boord. Hij was anderhalf keer zo groot als zijn laatste schip, met twee keer zoveel vuurkracht.

Kapitein Vederings hut was groot genoeg voor een bureau, een royale kooi en een zitbank. Als hij getrouwd was geweest, had hij voldoende ruimte gehad om zijn vrouw mee te nemen. De hut bevond zich bij de achterplecht, onder het verhoogde achterdek, en had verschillende grote patrijspoorten die uitzicht boden op de wolkeloze blauwe luchten en het onafzienbare kabbelende donkergroene water. Ze hadden, vooral in deze tijd van het jaar, ongewoon goed weer gehad voor het meest westelijk gelegen deel van het keizerrijk. In de overgang van de late zomer naar de herfst werden deze regionen meestal geteisterd door plotselinge, grillige stormen en hevige ijsregens. In plaats daarvan hadden zij heldere luchten gehad en een gelijkmatige, goed zeilbare wind. Veding verwachtte niet dat het zo zou blijven, maar hij had ervan geprofiteerd zolang het kon.

De kapitein zat aan zijn bureau zijn logboeken bij te werken. Hij was zeer nauwgezet in zijn verslaglegging, iets wat volgens zijn superieuren een van de redenen was waarom ze hem ondanks zijn jonge leeftijd al een van de grootste schepen van het keizerrijk toevertrouw-

den. Veding had onlangs zijn veertigste verjaardag gevierd en was nu de jongste officier die het commando had gekregen over een keizerlijk oorlogsfregat. Hij was van plan te bewijzen dat hun vertrouwen in hem niet misplaatst was. Als onderdeel van de grote keizerlijke inspectie had hij opdracht gekregen langs de westgrens van het keizerrijk te varen, tot hij de uitgestrekte wateren bereikte die de Zuidelijke Eilanden van de rest van het keizerrijk scheidde, en vervolgens koers te zetten naar Voorpost, in het oosten. Onderweg moest hij alle aanloophavens aandoen, deels om de gegevens van de jaarlijkse volkstellingen op te halen, deels om de nieuwe, luisterrijke macht van de keizerlijke marine te tonen. Hoe eenvoudig deze rondreis ook was, Veding was van plan het volgens het boekje te doen, zonder uitzondering.

Hij keek op zijn horloge. Negen uur. Tijd voor zijn ochtendinspectie. Hij stond op en trok zijn zware witte jas aan. Ondanks de zomerwarmte die nog in de lucht hing, hield hij van het gewicht van het kledingstuk. De stijfheid van het goudbrokaat aan de voorkant en de gouden epauletten op zijn schouders gaven hem het gevoel dat hij werd beschermd door de macht van de hele keizerlijke marine. Hij streek zijn bruine, volgens de voorschriften kortgeknipte haar glad, pakte zijn kapiteinspet, ook wit met gouden details, en zette hem stevig op zijn hoofd. Hij had andere kapiteins gezien die de pet meer achter op hun hoofd droegen. Het zag er stoer uit, maar het was verschrikkelijk onpraktisch. Bij de eerste de beste windvlaag waaide de pet in zee. Op de academie hadden sommigen van zijn klasgenoten hem geplaagd omdat hij zich bekommerde om dergelijke ondergeschikte details. Maar geen van hen had nog het commando gekregen over een fregat, dus hij had er vertrouwen in dat zijn koers de juiste was.

Veding opende de deur en stapte het officiersdek op.

‘Kapitein aan dek!’ riep adelborst Kellert. Iedereen aan dek die zijn bezigheden kon onderbreken deed dat en gaf kapitein Veding een strak saluut. Ze waren pas een maand op zee, maar nu al ontwikkelden ze zich tot een prima bemanning. De kanonniërs meegerekend had de *Hoeder* ongeveer tweehonderd bemanningsleden, bijna drie keer zoveel als zijn laatste schip. In het verleden had hij er altijd een punt van gemaakt alle namen te kennen. Dat was nu onmogelijk, maar terwijl hij zijn blik over het dek liet glijden, maakte hij met ieder van hen een ogenblik oogcontact. Waardering tonen voor goed gedrag was net zo belangrijk als slecht gedrag te bestraffen.

‘Op de plaats rust,’ zei hij ernstig, en ze gingen verder met hun taken. Hij wendde zich tot Kellert, die er keurig uitzag in zijn witte keizerlijke officiersjas. Dat was aan het begin van de reis een twistpunt tussen hen geweest. Kellert was van nature iemand die er ruw en onverzorgd bij liep. Kapitein Veding had geopperd dat als Kellert er niet als een echte officier uit wilde zien, hij met alle plezier gebruik mocht maken van de minder formele accommodaties van de bemanning. Na een paar nachten slapen in een hangmat en eten bij de manschappen was hij bijgedraaid. Een van Veding’s verantwoordelijkheden was zijn officieren klaar te stomen om op een dag het keizerrijk te dienen als kapitein op hun eigen schip. Deze taak vatte hij even serieus op als alle andere.

‘Breng verslag uit, meneer Kellert,’ zei hij terwijl hij met zijn ogen het dek afspeurde en keek hoe de mannen aan het werk waren.

‘Alles in orde, kapitein.’ Kellert glimlachte even en voegde eraan toe: ‘Nou ja, behalve het spookschip dan.’

Kapitein Veding beantwoordde de glimlach niet. ‘Wat bedoelt u met “spookschip”, meneer Kellert?’

‘O, het is niets, kapitein. De jonge Evin, die ’s nachts in het kraaienest de wacht houdt, dacht dat hij iets voor zonsopgang in de verte een schip zag. Maar toen hij dat naar beneden riep, kon ik met de kijker niets vinden. Waarschijnlijk is hij gewoon even ingedommeld, maar de mannen begonnen hem ermee te plagen dat hij een spookschip had gezien. U weet wel, om de arme jongen angst aan te jagen.’

‘Houdt hij nog steeds vol dat hij een schip heeft gezien?’ vroeg kapitein Veding.

Kellert keek nu een beetje ongemakkelijk. ‘Ik denk het wel, kapitein.’

‘Je dént het wel? Heb je hem verder niet ondervraagd? Misschien over de details van het schip dat hij zag?’

‘De jongen is pas twaalf. Het kan van alles zijn geweest, kapitein.’ Kellert begon nerveus te worden.

‘Van alles kunnen ook piraten zijn, meneer Kellert.’

Kellert verbleekte. ‘Ja, kapitein. Wilt u dat ik hem nu ondervraag?’

‘Stuur hem naar mij toe. Ik zal het zelf doen.’

‘Ja, kapitein,’ zei Kellert gedwee.

Kapitein Veding knikte en keek toe hoe de adelborst zich weghaastte. Hij besloot dat het nog lang zou duren voor hij het bevel zou voeren over zijn eigen schip.

Vedering stak op zijn gemak het officiersdek over en daalde af naar het hoofddek. Onderweg zag hij de bemanning om zich heen met strakke, efficiënte precisie bewegen en hij verwonderde zich erover dat deze mannen, die ieder voor zich niet interessant of opmerkelijk waren, gezamenlijk in staat waren een van de machtigste schepen van het keizerrijk te bevangen.

Hij klom de kleine ladder op naar het voordek, waar hij uitkeek over het kabbelende groene water dat aan de horizon de strakblauwe hemel raakte. Over het algemeen hield kapitein Vedering zijn gedachten en gevoelens stevig in de hand. Maar de aanblik van de open zee voor hem en de geur van de zoute wind in zijn longen maakten altijd dat hij zijn strakke zelfcontrole, al was het maar een klein beetje, liet verslappen.

‘U wilde me spreken, kapitein?’ vroeg een lichte stem.

Kapitein Vedering draaide zich om en nam Evin op. Hij was een merkwaardig ventje, wat waarschijnlijk de reden was waarom Vedering hem zich nog herinnerde. De jongen was zelfs voor zijn leeftijd ongewoon klein en tenger gebouwd. Hij had de tongval en de binnensmondse manier van praten die eigen waren aan iemand die in de sloppenwijken van Nieuw Laven was geboren, maar ondanks zijn bescheiden achtergrond was hij verrassend intelligent. Vedering had hem zelfs boeken en aantekeningen zien bestuderen, alsof hij over rudimentaire kennis van het schrift beschikte.

‘Meneer Kellert vertelde me dat je vannacht tijdens de wacht iets hebt gezien. Klopt dat?’ vroeg hij aan de jongen.

‘Ja, kapitein. Achter ons, aan bakboordzijde. Het zag eruit als een schip, kapitein.’

‘Kun je dat schip beschrijven?’

‘Twee masten, vol getuigd. Kwam onze kant op. En het voerde geen keizerlijke vlaggen. Tenminste, niet voor zover ik het kon zien.’

‘En dat heb je gerapporteerd bij meneer Kellert?’

‘Ja, kapitein.’

‘En hij vond het niet de moeite waard om dat onmiddellijk onder mijn aandacht te brengen?’

‘Ik heb begrepen dat hij dacht dat ik het had gedroomd, kapitein. Want toen hij ging kijken, was het verdwenen.’

‘Een schip dat verdwijnt? Is dat je verslag van wat je hebt gezien?’ vroeg Vedering ernstig.

‘Ik denk het wel, kapitein.’ Evin keek de kapitein nerveus aan. ‘Ik weet dat het lijf klinkt, maar dat was het. Kapitein.’

Kapitein Veding begreep waarom Kellert er niet op gebrand was geweest om hier melding van te maken. De adelborst dacht dat het onmogelijk was. Veding had toen hij jonger was misschien dezelfde fout gemaakt. Maar als hij de afgelopen paar jaar iets had geleerd, dan was het dat je er nooit van uit moest gaan dat iets onmogelijk was.

‘Jonge meneer Evin,’ zei de kapitein. ‘Vertel me eens wat een schip is.’

‘Kapitein?’ Evin keek nog nerveuzer en zijn ogen schoten heen en weer, alsof hij een vluchtweg zocht.

‘Je hebt niets te vrezen, jongen,’ zei de kapitein. ‘Vertel me alleen in simpele bewoordingen wat volgens jou een schip is.’

‘Een schip is een houten vaartuig dat drijft en zeilen heeft die de wind vangen, zodat het vooruitgaat.’

Kapitein Veding knikte. ‘Niet slecht. Maar een schip is meer dan alleen het vaartuig. Het bestaat ook uit de mensen die erop zitten. Zij maken deel uit van het schip. Zij hebben allemaal hun taak, die ze moeten uitvoeren in het belang van het geheel. Als een van die delen stopt met werken, heeft het hele schip daaronder te lijden.’

‘Net als bij bijen,’ zei Evin.

‘Bijen?’ vroeg Veding verrast.

‘Ja. Er zijn honderden bijen nodig om een bijenkorf te maken en in stand te houden. Elke bij heeft zijn of haar taak. De koningin is de baas, maar zelfs zij heeft een taak. Zo werkt dat in een bijenkorf.’ Evin keek stralend naar hem op en voegde er toen aan toe: ‘Kapitein.’

‘Ja,’ zei Veding. Hij vroeg zich af hoe dit straatschooiertje uit Nieuw Laven over dergelijke kennis kon beschikken. ‘En besluiten sommige van die bijen misschien ooit een deel van hun werk niet te doen, in de hoop dat de koningin het niet zal merken of het niet erg zal vinden?’

‘Natuurlijk niet, kapitein. Als de bijen stoppen met werken, gaat de hele bijenkorf dood.’

‘Juist,’ zei Veding. ‘Dus als een persoon op een schip besluit niet al zijn taken uit te voeren? Laten we zeggen dat hij heeft besloten zelf te bepalen of iets mogelijk is of niet, in plaats van ermee naar de kapitein te gaan, zodat die daarover kan beslissen. Dat bemanningslid zou zomaar het hele schip in gevaar kunnen brengen.’

Evin zette grote ogen op. ‘Maar kapitein, ik heb...’

Kapitein Veding hief zijn hand op en Evin zweeg onmiddellijk. Slimme jongen. ‘Zoals ik al zei, jonge meneer Evin, jij hebt niets te vrezen. Maar ik wil dat je wat ik je heb gezegd heel goed in gedachten houdt als je er straks getuige van bent dat adelborst Kellert tien zweepslagen krijgt.’

‘J-ja, kapitein,’ zei Evin, die er geen greintje minder angstig uitzag dan daarvoor.

In de middag werden alle hens aan dek geroepen om Kellert zijn tien zweepslagen in ontvangst te zien nemen. De zon brandde fel aan de hemel en weerkaatste zijn licht in het bloed en het zweet dat van de rug van de adelborst afdroop terwijl hij zich aan de grote mast vastklampte. Ongetwijfeld vonden sommige mannen de kapitein te hardvochtig, met name Kellerts medeofficieren, die geneigd waren zich boven dit soort straffen verheven te voelen. Maar met deze openbare vertoning maakte de kapitein duidelijk dat hij geen prutswerk tolereerde, noch van de bemanning, noch van zijn officieren. Daarnaast kwam deze les ook Kellert ten goede. Hoe geweldig de schepen van de keizerlijke marine ook waren en hoe onverschrokken de mannen die ze bevoeren ook konden vechten, het was de ijzeren vastberadenheid van de officiersklasse die de vloot drijvende hield. En het was kapitein Veding's heilige plicht om ervoor te zorgen dat de kapiteins van de toekomst hun eigen ijzeren wil zouden vormen, gesmeed in het vuur van ervaring en discipline, en dat ze net zo veerkrachtig en veeleisend zouden zijn.

Kapitein Veding schepte er echter geen genoeg in. Hij was zelfs blij dat Kellert het niet uitschreeuwde. Zelfs toen hij werd weggevoerd naar de officiersverblijven om op verhaal te komen, liep hij met rechte rug en opgeheven hoofd. Hij was dan misschien niet de meest betrouwbare officier, maar een afranseling wist hij te ondergaan.

Toen de beproeving achter de rug was en de mannen weer naar hun posten waren gestuurd, stelde de kapitein een dubbele wacht in en gaf opdracht alles wat men zag, hoe vreemd of onbeduidend ook, rechtstreeks aan hem te rapporteren. Toen loste hij de man aan het roer af. Het was natuurlijk niet nodig. De *Hoeder* had roergangers genoeg. Maar kapitein Veding hield ervan om af en toe het harde houten stuurwiel in zijn handen te voelen, vooral nadat hij een van zijn meer

onaangename taken had volbracht. De late middagzon wierp schitteringen op de wit gevlekte zee. Hij ademde langzaam in en stond zichzelf toe te genieten van de gelijkmatige druk van het roer in zijn handen, waarin de deining van de oceaan zelf te voelen was. Voor hem was er op de hele wereld niets zo indrukwekkend als dat.

Langzaam werd kapitein Veding zich bewust van een aanwezigheid die zich respectvol in zijn nabijheid ophield.

‘Meneer Evin,’ zei hij. ‘Heb je iets op het hart?’

‘Neem me niet kwalijk, kapitein.’ Evin keek met zijn ogen half dichtgeknepen tegen het felle zonlicht naar hem op.

De fijne trekken van de jongen hadden bijna iets knaps. Veding wist dat als hij niet harder en sterker zou worden, zijn medebemanningsleden zijn leven tot een hel zouden maken. Maar het was niet Veding’s taak om de gewone bemanning instructies te geven. Dat was de verantwoordelijkheid van de bootsman. Dus zei hij er niets over. ‘Voor de draad ermee, meneer Evin. Je hebt mijn rust nu al verstoord.’

‘Nou, ziet u, kapitein.’ Evin keek ernstig naar hem op. ‘Ik wilde alleen graag weten wat u denkt dat ik heb gezien. Het verdwijnende schip, bedoel ik.’

‘Ik weet het niet,’ zei de kapitein. ‘Maar er zijn vreemdere dingen op deze wereld dan schepen die lijken te verdwijnen, dat kan ik je verzekeren. Ik heb het weer zonder waarschuwing zien omslaan. Ik heb lintvissen gezien zo lang als dit dek. En één keer heb ik in de verte een gigantisch schip gezien met een romp van metaal.’

‘Een metalen schip, kapitein? Hoe kwam het dat het niet zonk?’

‘Misschien door een zeilkunst die wij nog niet kennen. Misschien door biospinnerij.’

‘Biospinner, kapitein?’ Evin aarzelde even. ‘De mannen zeggen dat u er een kent, kapitein. Een biospinner, bedoel ik. Is dat waar?’

‘Ik weet niet of een normaal mens een biospinner echt kan kennen. Maar ik heb er enige tijd een gediend, en hij was tevreden met mijn diensten.’ Veding wist dat veel van zijn collega’s tegen elkaar fluisterden dat dat de ware reden was waarom hij op zo jonge leeftijd het bevel over een fregat had gekregen. De gunstelingen van de biospinneren maakten zowel in de marine als aan het keizerlijke hof de dienst uit.

‘Zijn het echt tovenaars, kapitein?’ vroeg Evin. ‘Zijn het niet gewoon trucjes die ze doen?’

De kapitein glimlachte vaag. ‘Wist je, jonge meneer Evin, dat wij niet

het enige grote, dodelijke verschijnsel op deze zeeën zijn dat de naam *Hoeder* draagt?’

‘Ik dacht dat twee schepen nooit dezelfde naam konden hebben?’

‘O, maar het is geen schip,’ zei Veding. ‘Het is een enorm zeemonster dat de biospinneren hebben geschapen om de noordgrens van het keizerrijk tegen indringers te beschermen. Ik heb het zelf een keer gezien, toen ik in dienst was van de biospinneren. Een verschrikkelijke kraken zo groot als een eiland die met een van zijn machtige tentakels net zo gemakkelijk een schip kan verpletteren als jij een ei kunt breken.’

‘Het klinkt ongelooflijk, kapitein.’ Evin keek hem met grote, ronde ogen aan.

‘Denk aan de macht van die kraken. En stel je dan de macht voor die nodig moet zijn geweest om zo iets te scheppen. Dát is de macht van de biospinneren.’

Evin huiverde.

‘Je zult ontdekken, jonge meneer Evin, dat de wereld vol is met wonderen en verschrikkingen die onze bescheiden verwachtingen ver te boven gaan. Of je het leuk vindt of niet, voor het eind van deze reis zul je er een paar te zien krijgen.’

Evin keek angstig, maar ook opgewonden. ‘Ik hoop het, kapitein.’

Veding glimlachte. ‘Het is altijd het voorrecht van de jeugd om het avontuur te zoeken. Maar de meesten hebben er eerder genoeg van dan ze verwachten.’

‘Ik niet, kapitein,’ zei Evin, die zijn magere gezicht vol vertrouwen naar hem ophief. ‘Ik zal tot mijn dood doorgaan met zoeken.’

Kapitein Veding knikte. ‘Moge dat altijd zo blijven, jonge meneer Evin.’

De schemering begon te vallen toen er kreten opklonken uit het kraaienest. Kapitein Veding was terug in zijn kapiteinshut, waar hij, volgens zijn gewoonte, alleen zat te dineren. Een vuist bonkte uitzinnig op zijn deur.

‘We worden aangevallen, kapitein!’

Kapitein Veding greep zijn jas en pet en wierp de deur open. ‘Hoeveel?’ vroeg hij aan de lijkbleke officier. ‘Zijn het piraten?’

De officier schudde zijn hoofd en struikelde over zijn woorden terwijl hij probeerde te antwoorden. ‘Spookschip!’

‘Beheers je.’ De kapitein schoof de officier opzij, zodat de jongeman

languit op het dek belandde. Terwijl hij zijn jas aantrok, liep hij met grote stappen over het officiersdek naar Hecker, de roerganger, die met witte knokkels het stuurwiel omklemde.

‘Breng verslag uit,’ snauwde de kapitein.

‘Ze komen ons aan bakboordzijde achterop, kapitein.’

‘Geef me je kijker.’

Hecker deed het. ‘Maar u zult hem niet nodig hebben, kapitein.’

De kapitein liep fronsend naar achteren en krom het laddertje op naar het achterdek. Vanaf deze hoogte kon hij duidelijk zien wat Hecker bedoelde. Een schip stormde op hen af, met zijn beide masten vol getuigd, de kluiers en het gaffelzeil bijgezet. Wat de zaak ongebruikelijk maakte was dat het hele schip van de romp tot de bovenbramzeilen een griezelig fluorescerend groen licht uitstraalde, hetzelfde soort licht dat hij in een rustige nacht de kwallen had zien afgeven, die onder het oppervlak van de oceaan zweefden. Zelfs als je het grote zeiloppervlak en het voordeel van de wind in aanmerking nam, kwam het schip onmogelijk snel op hen af. Ontwijken was uitgesloten. Niet dat hij van plan was op de vlucht te slaan.

‘Alle hens!’ blafte hij. ‘Gevechtsklaar maken!’

Het bevel verspreidde zich over het schip terwijl de trommels begonnen te bonken. Al snel was de eetzaal leeg en krioelde het dek van de mannen. De kapitein keerde terug naar Hecker aan het roer. De kanonmeester, meneer Frin, kwam enkele ogenblikken later slordig gekleed en met grote schrikogen aanlopen.

‘Frin, stop je hemd in je broek. Hecker, ga bakboord uit en laat ze onze boordbatterij zien. Spookschip of niet, we maken drijfhout van ze.’

Frin begon zichzelf meteen toonbaar te maken en er verscheen een kalmere uitdrukking op zijn gezicht. Hecker knikte en draaide aan het stuurwiel. ‘Tot uw orders, kapitein.’

Vaak was dat het enige wat nodig was. Een beetje moed tonen, dan vonden de mannen ook hun moed terug.

De *Hoeder* draaide langzaam bij en het enorme gevaarte koerste tegen de heersende stroom in.

‘Ik meld me aan voor de dienst, kapitein.’ Adelborst Kellert stond in de houding, bleek maar standvastig, zijn uniform smetteloos en kreukvrij.

Kapitein Vedering had hem na zijn afranseling verlof gegeven om te

rusten en was verheugd om te zien dat de jonge officier dat had geweigerd. Hij legde zijn hand op Kellerts schouder en knikte. ‘Heel goed, meneer Kellert. We maken nog wel een man van je. Zeg meneer Bitlow dat hij de boegkanonnen gereedmaakt, voor het geval ze plotseling overstag proberen te gaan.’

‘Tot uw orders, kapitein.’ Kellert salueerde en haastte zich weg.

De *Hoeder* was nu helemaal bijgedraaid en lag met zijn bakboordzijde naar het aanstormende schip gewend.

‘Meneer Frin, laat zien wat ze te wachten staat,’ riep Vedering naar de kanonmeester.

‘Kanonnen aan bakboordzijde in de aanslag!’ riep Frin naar het geschutdek.

Vedering hoorde het geluid van twintig kanonnen die dreunend in positie werden gebracht en hun ijzeren vuurmonden uit de bakboordzijde van het schip naar voren staken. Hij kon de destructieve kracht van het schip bijna onder zijn voeten voelen trillen.

‘Zo te zien is ze niet van plan overstag te gaan, kapitein,’ zei Hecker.

De kapitein fronste zijn wenkbrauwen. ‘Een frontale aanval op onze boordbatterij is zelfmoord. Zelfs met hun snelheid liggen ze waarschijnlijk al aan flarden voor ze dicht genoeg zijn genaderd om ons te rammen of te enteren. Dat moet hun kapitein ook inzien.’ Hij stelde zijn kijker scherp, maar het bleef moeilijk om details van het wazige groene schip te onderscheiden. Hij zag geen manschappen, vlaggen of herkenningstekens. Hij voelde aan zijn water dat er hier iets anders speelde, maar hij had geen idee wat het was. Aan de mannen kon hij dat natuurlijk niet laten merken.

‘Misschien is het omdat ze al dood zijn, kapitein,’ zei Hecker. ‘Misschien schieten we wel dwars door ze heen.’

‘Als dat zo is, varen ze ook dwars door ons heen. Hoe dan ook, we zullen er snel genoeg achter komen,’ zei Vedering grimmig. ‘Meneer Frin, vuur zodra ze binnen schootsafstand zijn.’

‘Tot uw orders, kapitein.’

Er viel een stilte over de bemanning terwijl iedereen toekeek hoe het verlichte schip naderbij kwam.

‘Vuur!’ riep Frin.

De rij kanonnen bulderde als onweer en wierp een dikke rookwolk op. De aanval was goed gericht en trof het naderende schip vol in de boeg. Maar in plaats dat het alleen beschadigd raakte, spatte het hele

schip geruisloos uiteen in piepkleine, glanzende stukjes die in de nachthemel omhoogschoten en daarna in de zee vielen.

‘Wat in alle hellen...’ zei Frin.

Aan stuurboordzijde klonk een bulderend kanonschot, en de *Hoeder* slingerde heftig heen en weer van de klap. Kapitein Veding draaide zich met een ruk om en hield zich met moeite staande op het golvende dek. Hij staarde vol ongeloof naar het schip dat plotseling aan de andere kant was opgedoken. Het zag er precies zo uit als het eerste, behalve dat het niet wazig was en geen licht uitstraalde. Dit schip was maar al te echt en had net een kanonsalvo afgevuurd op hun stuurboordflank.

‘Kapitein,’ zei Frin met een benepen stem van angst. ‘Kijk naar die vlag.’

De vlag die aan de grote mast van het schip wapperde had een witte achtergrond. Daarop was een zwart ovaal geschilderd, waaruit acht zwarte lijnen naar beneden dropen. Het was het teken van de biospinners, dat Veding maar al te goed kende. Maar het symbool was doorkruist met een dikke, bloedrode X. Dat had hij nog nooit gezien. Maar hij had er wel van gehoord in de oude verhalen.

‘De vlag van de *Krakenjager*,’ fluisterde Hecker. ‘Het is Torment Grim.’

‘Nee,’ zei kapitein Veding, wiens stem voor het eerst trilde. ‘Dat kan niet. Hij is veertig jaar geleden door een Vinchen verslagen. Torment Grim is dood!’

Een matroos kwam van het geschutdek naar boven rennen en zei zachtjes iets tegen Frin. Frin verstrakte toen hij het nieuws hoorde en wendde zich toen tot de kapitein.

‘Ze heeft het grootste deel van onze kanonnen aan stuurboordzijde uitgeschakeld, kapitein.’

‘Maken we water?’ vroeg Veding.

Frin schudde zijn hoofd.

‘Dat is dan tenminste iets,’ zei Veding met iets vastere stem. Hij keek toe terwijl de *Krakenjager* achter hen langs draaide en aan hun bakboordzijde opdook. ‘Ze hebben ons een fraaie kool gestoofd, maar deze strijd is nog lang niet beslecht, heren. Ik weet niet wie er de vlag van Torment Grim voert, maar het is tijd dat we ze laten zien wat een keizerlijk oorlogsschip kan aanrichten. Meneer Frin, hoelang hebben we nodig om de kanonnen aan bakboordzijde te herladen?’

‘Niet meer dan een minuut of twee,’ zei Frin. ‘We kunnen ze ruim voor zijn.’

‘Uitstekend. Laat vuren zodra ze gereed zijn.’

De *Krakenjager* kwam snel dichterbij, maar voor de *Hoeder* ook maar een enkel schot kon lossen, vuurde de *Krakenjager* een nieuw salvo af, deze keer op hun bakboordflank. Het schip slingerde weer heftig heen en weer en Vedering kon de doodskreten van de boordschutters onder hem horen.

‘Hoe kunnen ze zo snel herladen?’ Frin schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Ik zweer het u, kapitein. Het is niet mogelijk.’

‘Dat is het dus blijkbaar wel.’ Vedering keek toe terwijl de *Krakenjager* snel dichterbij kwam. De afstand was nog te groot om enterhaken uit te gooien. Maar nu ze geen kanonvuur meer te vrezen hadden, zouden ze waarschijnlijk voor de boeg langs draaien en aan de andere kant langszij komen om te enteren.

In plaats daarvan vuurden ze voor de derde keer. Dit keer was het kartets: schroot dat zich over het hoofddek verspreidde en manschappen en tuigage wreed uiteenrukte.

‘Hoe kunnen ze zo snel herladen?’ schreeuwde Frin weer.

De *Krakenjager* voer voor hun boeg langs.

‘Waar zijn mijn boegkanonnen?’ bulderde kapitein Vedering. Hij richtte zijn kijker op de steven en zag dat het derde schot dicht bij het voordek was ingeslagen. Het had minder slachtoffers gemaakt dan als het het middendek had doorkruist, maar nu was er niemand meer om de kanonnen te bedienen. Tussen de doden en stervenden zag Vedering Kellert, wiens lijk over een van de kanonlopen lag, alsof hij het schiettuig met zijn lichaam had geprobeerd te beschermen. Een projectiel had de zijkant van zijn schedel weggeblazen en zijn bloed en hersenweefsel lagen over de ijzeren ziel van het kanon verspreid.

Intussen had de *Krakenjager* zijn koers verlegd en kwam aan stuurboordzijde op hen af. De afstand was nog steeds te groot om te enteren, en Vedering dacht dat ze misschien een vierde salvo zouden lossen. Hij blafte: ‘Liggen!’ en de hele bemanning, inclusief de kapitein, liet zich op het dek vallen.

Maar in plaats van het gebulder van kanonvuur hoorde hij twee afzonderlijke knallen, als geweschoten. Hij sprong net op tijd overeind om te zien hoe twee enterhaken zich vastbeten in het dolboord van de *Hoeder*. De lijn trok strak en de *Krakenjager* haalde zichzelf dichterbij.

‘Alle hens aan stuurboord klaar voor enteren!’

De bemanning krabbelde overeind, greep zwaarden, spiesen en pistolen en haastte zich naar stuurboordzijde.

Voor ze daar aankwamen, verhieven zich vier gedaanten op de *Krakenjager*.

Helemaal links stond een lange, krachtig gebouwde man in een zwart vest. Hij had kortgeknipt donker haar en een baard, en zijn zongebruinde gezicht zat onder het roet. Zijn ene been was omhuld met een stalen constructie en hij hield een zware knuppel in zijn grote hand. Hij had een kalme, bijna ongeïnteresseerde uitdrukking op zijn gezicht.

Uiterst rechts stond een vrouw met donker krullend haar. Ze droeg een korte wollen jas en een broek waarvan de pijpen in een paar hoge leren laarzen waren gestopt. In haar handen had ze een vreemd wapen. Het zag eruit als een dunne ketting, waaraan aan de ene kant een zwaar gewicht en aan de andere kant een mes was bevestigd. Haar donkere ogen glinsterden feller dan het lemmet van haar mes, en er speelde een spottend lachje om haar donkerrode lippen.

Naast haar stond de langste vrouw die Veding ooit had gezien. Ze stond bijna koninklijk rechtop, in een strak wit gewaad dat uitwaaierde in lange, golvende mouwen. Een grote witte kap bedekte het grootste deel van haar gezicht. Het deed Veding op verontrustende wijze denken aan de dracht van de biospinneren. Het enige wat hij verder kon onderscheiden was de door steile zwarte lokken omlijste onderste helft van haar kalme gezicht, met een paar felrood gestifte lippen.

De laatste gedaante was een vrouw met de bleke huid en het blonde haar van iemand van de Zuidelijke Eilanden. Ze droeg een zwartleren Vinchenuitrusting en had een zwaard op de plek van haar rechterhand. Toen ze haar koude blauwe ogen op de kapitein richtte, sloeg een kilte hem om het hart.

‘Geef je nu over, dan is er geen verder bloedvergieten nodig,’ zei ze met een stem die over het hele dek galmde.

‘Je hebt ons verrast, dat moet ik toegeven,’ zei de kapitein. ‘Maar jij bent niet Torment Grim, je bent maar een vrouw. En bovendien zijn jullie in de minderheid. Ik zal ervoor zorgen dat je nog voor zonsopkomst dood bent.’ Toen trok hij zijn pistool en vuurde op haar.

Ze maakte een flitsende beweging met haar zwaardarm. De kling maakte een griezelig zoemend geluid terwijl hij om een scharnier in

haar pols draaide en de kogel wegsloeg. Tegelijkertijd hief de vrouw in het wit haar armen op en de lange witte mouwen wervelden rond terwijl ze haar vingers spreidde. Toen spatten alle geladen wapens op het dek plotseling uiteen. Mannen schreeuwden het uit en grepen naar hun door kruut verbrande handen en gezichten.

Niemand anders dan een Vinchen kon een kogel uit de lucht slaan. En wie anders dan een biospinner kon wapens spontaan laten exploderen? Maar Veding wist zeker dat zowel bij de orde van de Vinchen als bij die van de biospinner vrouwen verboden waren. Dus wie had hij hier voor zich?

De als Vinchen geklede vrouw richtte de punt van haar zwaard op kapitein Veding. Toen, terwijl ze hem strak bleef aankijken, baande ze zich langzaam al houwend een weg door de inmiddels ordeloze chaos van gewonde, bange mannen. De kreten van pijn werden vermengd met het sombere, treurige lied van haar zwaard.

Ook haar metgezellen wierpen zich in de strijd. De man maaide om zich heen met zijn knuppel en sloeg haast terloops schedels in terwijl hij met zijn stalen been mannen onderuitschopte. De vrouw aan de andere kant schoot bliksemsnel heen en weer terwijl ze met haar kettingmes de ene zeeman de keel opensneed, de ander een oog uitstak en intussen voortdurend het verzwaarde uiteinde van haar ketting gebruikte om aanvallen af te weren. De vrouwelijke biospinner hield zich op de achtergrond en maakte onophoudelijk bezwerende bewegingen met haar handen, alsof ze danste. Overal waar ze wees, verscheen de dood. Sommige mannen vatten vlam, anderen vielen tot stof uiteen. Weer anderen klauwden naar hun huid en krijsten het uit, alsof ze levend werden gekookt in hun eigen bloed.

Maar al te snel bereikte de Vinchenvrouw het officiersdek, nadat ze een breed spoor van onthoofde en van armen en benen ontdane lichamen in haar kielzog had achtergelaten. De lucht was zwaar van de geur van bloed.

Kapitein Veding trok zijn zwaard, maar zijn hand trilde hevig, ondanks zijn pogingen om hem stil te houden.

De blik van de Vinchenvrouw was even meedogenloos en ondoorgrondelijk als de zee. Haar stem was rustig toen ze zei: ‘Kapitein Veding, bekend dienaar van de Raad van Biospinneren. Geef je over of sterf.’

‘Een kapitein geeft nooit zijn schip over,’ zei Veding met een stem

die even hevig trilde als zijn handen. ‘Ik sterf liever dan mijn plicht te verzaken.’

Ze knikte. ‘Misschien schuilt er toch nog wat eer in je. Ik zal snel zijn.’ Ze bracht haar zwaard naar beneden.

‘Nee!’

De jonge Evin wierp zijn tengere lichaam tussen Veding en het zwaard.

De Vinchenvrouw draaide haar arm en het zwaard zwenkte weg. Ze keek de jongen dreigend aan. ‘Ga opzij, anders zal ik jou ook moeten doden.’

Veding voelde Evins hele lichaam trillen van angst, maar de jongen schudde zijn hoofd en verroerde zich niet.

De vrouw knikte met een verdrietig gezicht. ‘Ik begrijp het en ik prijs je voor je moed.’ Ze hief haar zwaard weer op.

‘Kapitein, wacht!’

De Vinchen onderbrak haar beweging en wachtte geduldig terwijl de vrouw met het kettingmes naar hen toe rende.

Ze staaarde Evin aan. ‘Bijtje? Ben jij het?’

Evin dook ineen bij het horen van die vraag, iets wat zelfs het zwaard niet had bewerkstelligd.

‘Vuller!’ riep de vrouw met de ketting.

De man draaide zijn hoofd naar haar toe.

‘Kom hier!’

Hij sloeg kalm de man met wie hij had gevochten de hersens in en kwam op zijn gemak aanlopen, terwijl zijn metalen been rammelde op het dek. ‘Wat is er, Wesp?’

De vrouw wees zwijgend naar Evin.

Vullers ogen werden groot. ‘Evi? Wat doe jij op een impship?’

Evin schoof voorzichtig wat naar voren. ‘Vuller? Ben jij het echt?’

‘Natuurlijk ben ik het, Bij. En waarom heb jij jongenskleren aan?’

‘Omdat ze zich voor een zeeman uitgeeft natuurlijk,’ zei Wesp.

‘Maar waaróm?’ vroeg Vuller.

Evin (of was het Evi?) keek naar Vuller op alsof ze graag dichterbij wilde komen, maar Veding niet onbeschermd achter wilde laten. ‘Ik zoek mijn moeder. Ze heeft zich vrijwillig aangemeld bij de marine, weet je nog wel?’

Vullers gezicht betrok. Hij raakte iets aan op zijn metalen been, zodat de knie boog, en knielde voor haar op de grond. ‘Het spijt me,

Bijtje. Rood en ik hebben je laten geloven wat die impsoldaat zei, over dat je moeder zich zou hebben ingeschreven bij de marine. De waarheid is dat de biospinner haar hebben meegenomen.'

'Nee.'

'Ik kende je moeder,' zei hij zacht. 'Zij zou zich nooit bij de marine inschrijven. Ze had een grote hekel aan schepen én aan imps. Het spijt me, Evi.'

De twee staarden elkaar aan en op Evi's gezicht vochten verschillende emoties om voorrang.

'Zal ik de rest zelf maar afmaken?' riep de vrouwelijke biospinner terwijl ze met een gebaar de schedel van een zeeman liet inzakken.

'Ja, doe maar, dank je wel, Brigga Lin,' zei de Vinchenvrouw verstrooid, met haar ogen nog steeds op Evi gericht. 'Een vriendin van Rood is een vriendin van mij. Je bent welkom bij mijn bemanning, Evi.'

'Maar ik hoor bij *dé*ze bemanning,' zei Evi.

'Is dat zo?' vroeg de Vinchen.

Evi draaide zich om naar de kapitein, die tijdens het hele gesprek had gezwegen en op wiens gezicht schrik langzaam plaats had gemaakt voor ontzetting en ten slotte woede.

'Kapitein?'

'Een officier misleiden over je geslacht,' zei hij met verstikte stem, 'daar staat de doodstraf op.'

'Luister eens even, kutkeutel,' zei Wesp. 'Dit meisje heeft net je leven gered.'

Kapitein Veding rechtte zijn rug en woede maakte dat zijn handen eindelijk stopten met trillen en de moed weer in zijn hart opvlamde. 'Ik sterf nog liever dan dank verschuldigd te zijn aan een of andere... meidjongen uit Nieuw Laven.'

'Dat is het enige wat ik moest...' Wesp begon haar ketting om haar vuist te wikkelen.

'Stop,' zei de Vinchenvrouw zacht. 'Wesp, help jij Brigga Lin met opruimen en ga dan Alas helpen met het onklaar maken van de kanonnen die nog over zijn en het aan stukken snijden van de tuigage. Zorg ervoor dat je alle kruit en kogels meeneemt. Vuller, ga naar de kapiteinshut en haal de geldkist.'

De twee vertrokken zonder een woord te zeggen.

Evi keek nerveus heen en weer van de Vinchen naar kapitein Veding. 'Wat ga je met hem doen?'

‘Ik laat hem leven, of hij het leuk vindt of niet.’ Ze richtte haar diepblauwe ogen weer op Veding. ‘We gooien je straks los en laten je wegdrijven op je “hoeder”, samen met je dode bemanning die je had moeten beschermen. Als je het op de een of andere manier overleeft, zul je iedereen die je tegenkomt over mij vertellen.’

‘Wie in alle hellen ben jij?’ vroeg Veding.

‘Ik ben Torment Grim. En ik zal dit keizerrijk verlossen van de Raad van Biospinners, al zal ik het schip voor schip moeten ontmantelen.’